

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

SAMANTA
DAUNINGA

mana
jaukā
sieva

GUDRI. MANIPULĀTĪVI. DRAUDOŠI. SATRAUCOŠI.
KO GAN VĒL VAR VĒLĒTIES?

DŽEINA KORĪJA,
romāna *Mana vīra sieva* autore

SAMANTA DAUNINGA

mana
jaukā
sieva

SAMANTHA DOWNING

my
lovely
wife

SAMANTA DAUNINGA

mana
jaukā
sieva

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Da 882

Copyright © 2019 by Samantha Downing
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an
imprint of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC.

Samantas Dauningas romāna "Mana jaukā sieva"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © photoagets/fotolia.com

ISBN 978-9984-35-941-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

“Oho! Šis romāns ir satriecošs! Tik daudz negaidītu sižeta pavērsienu, lieliski atainotu varoņu un aizraujošu mīklu...”

NEW YORK TIMES BESTSELLERU AUTORS HĀRLANS KOBENS

PIRMĀ NODAĻA

Viņa raugās uz mani. Viņas brūnās acis izskatās stiklainas, tās pievēršas dzērienam glāzē un pēc tam atkal man. Arī es lūkojos uz savu dzērienu un jūtu, kā viņa mani vēro, prātodama, vai esmu tikpat ieinteresēts kā viņa pati. Es veltu viņai mirkli un pasmaidu, lai apliecinātu savu interesi. Arī viņa pasmaida. Lielākā daļa viņas lūpukrāsas ir palikusi uz glāzes malas. Sārts smērējums uz stikla. Es pieeju klāt un apsēžos viņai līdzās.

Viņa uzbužina matus. Tie ir pavisam neizteiksmīgi, ne ar ko neizceļas. Ne krāsas ziņā, ne garumā. Viņas lūpas sakustas, viņa nosaka – sveiks –, un, šķiet, viņas acis ir kļuvušas mirdzošākas. Izskatās, ka aiz tām kāds iededzis gaismu.

Fiziski es viņai liekos pievilcīgs, un tāds es liktos lielākajai daļai šajā bārā esošo sievieti. Man ir trīsdesmit deviņi gadi, es esmu lieliskā formā, man ir bagātīga matu rota un dziļas bedrītes vaigos, un uzvalks man pieguļ labāk nekā jebkuri cimdi rokai. Tieši tāpēc viņa skatījās uz mani, uzsmaidīja man un tagad priecājas par to, ka esmu piegājis pie viņas. Es esmu tāds vīrietis, par kādu viņa ir domājusi.

Pāri bāra letei pastumju savu mobilo telefonu uz viņas pu-
si. Ekrānā var ieraudzīt vārdus:

SVEIKA. MANI SAUC TOBIASS.

Viņa izlasa vēsti, sarauc pieri un skatās te uz mani, te at-
kal uz telefonu. Es uzrakstu nākamo ziņu.

ES ESMU KURLS.

Viņas uzacis pašaujas uz augšu, viņa aizliek mutei priek-
šā plaukstu, un viņas āda kļūst manāmi sārtāka. Visi apmul-
suši cilvēki izskatās līdzīgi.

Viņa pašūpo galvu. *Es atvainojos. Es atvainojos. Man nebija
ne jausmas.*

PROTAMS, KA NEZINĀJĀT. KĀ GAN TAS BŪTU
IESPĒJAMS?

Viņa pasmaida. Smaids pilnībā neizgaismo seju.

Es vairs neesmu tēls viņas prātā, neesmu vīrietis, kuru
viņa iztēlojusies, taču tagad viņa īsti nezina, ko iesākt.

Viņa paņem manu telefonu un uzraksta ziņu.

MANI SAUC PETRA.

PRIECĀJOS IEPAZĪTIES, PETRA. VAI ESI KRIEVIETE?

MANI VECĀKI BIJA KRIEVI.

Es pamāju ar galvu un pasmaidu. Viņa dara tāpat. Es re-
dzu, kā mutuļo viņas domas. Viņa labprātāk nepaliktu kopā
ar mani. Viņa vēlas atrast vīrieti, kurš spētu dzirdēt viņas
smieklus un kuram vārdi nebūtu jāpieraksta, lai tos paustu.
Un tajā pašā laikā viņas sirdsapziņa mudina neizturēties dis-
kriminējoši. Petra negrib būt sekla sieviete, kura atraida vī-

rieti vien tāpēc, ka viņš ir nedzirdīgs. Viņa nevēlas mani atgrūst, kā ir darījušas jau tik daudzas citas.

Vai viņa vismaz tā iedomājas.

Petras iekšējā cīņa manu acu priekšā norisinās kā luga ar trijiem cēlieniem, un es zinu, kāds būs tās fināls. Vismaz vairākumā gadījumu.

Viņa paliek.

Viņas pirmais jautājums ir par manu dzirdi. Vai, precīzāk, par tās neesamību. Jā, es esmu nedzirdīgs jau kopš dzimšanas. Nē, nekad neesmu dzirdējis ne skaņu... ne smieklus, ne balsi, ne kucēna riešanu, ne debesis slidošas lidmašīnas rēkoņu.

Petra skumji paraugās uz mani. Viņa neatskārš, cik aizbildnieciski tas ir, un es viņai to nepasaku, jo viņa cenšas. Jo viņa paliek.

Viņa vaicā, vai es spēju nolasīt vārdus no lūpām. Es piekrietoši pamāju ar galvu. Viņa sāk runāt.

– Kad man bija divpadsmit gadu, es salauzu kāju divās vietās. Negadījums, braucot ar divriteni. – Viņas lūpas kustas vispārspilētākajā, visgroteskākajā veidā. – Un kāju iegipsēja līdz pat gūžai. – Viņa apklust un novelk pirkstus pār kāju, ja es gadījumā nebūtu sapratis. Man nav problēmu ar uztveri, taču es novērtēju šādu žestu. Un viņas auguma izliekumus.

Viņa turpina: – Es sešas nedēļas vispār nevarēju pastaiģāt. Skolā man nācās izmantot ratiņkrēslu, jo ģipsis bija pārāk smags, lai es balstītos uz kruķiem.

Es smaidu, daļēji iztēlodamies mazo Petru milzīgā ģipsī. Un daļēji iztēlodamies, kurp virzās šis stāsts.

– Es nesaku, ka zinu, ko nozīmē dzīve ratiņkrēslā vai dzīve ar kādu pastāvīgu invaliditāti. Taču man vienmēr ir biju-

si sajūta... nu jā, man liekas, ka esmu nedaudz apjautusi, kā tas varētu būt. Vai saproti?

Es pamāju ar galvu.

Petra atviegloti pasmaida, jo bija baidījiesies, ka viņas stāsts varētu mani aizvainot.

Es uzrakstu:

TU ESI ĻOTI JŪTĪGA.

Viņa parausta plecus. Pasmaida par šādu komplimentu.

Mēs pasūtām vēl dzērienus.

Es pastāstu viņai kaut ko, kas ne mazākajā mērā nesaisītās ar kurlumu. Pastāstu par savu bērnības mīldzīvnieciņu. Par vardi, vārdā Šērmans. Es viņu mēdzu vienkārši vērot, un reizēm viņš vēroja mani. Mums patika sēdēt abiem kopā, un es sāku viņu dēvēt par savu mīldzīvnieku.

– Kas notika ar viņu? – Petra vaicā.

Es paraustu plecus.

KĀDU DIENU VIETA UZ AKMENS BIJA TUKŠA. ES VIŅU VAIRS NEKAD NEREDZĒJU.

Petra noteic, ka tas ir skumji. Es iebilstu. Skumji būtu atrast viņa liķi un būt spiestam to apbedīt. Man nekad nenācās to darīt. Es vienkārši iztēlojos, ka viņš pārcēlās uz dzīvi kādā lielākā ezerā, kur bija vairāk mušu.

Patrai patīk šāds pieņēmums, un viņa tā arī pasaka.

Es nestāstu viņai visu par Šērmanu. Viņš mēdza izšaut garu mēli, kas pazibēja tikai uz īsu mirkli un tik ātri, ka es to gandrīz nepamanīju, bet man vienmēr gribējās to satvert. Es mēdzu sēdēt pie ezera un prātot, cik ļauna būtu šāda rīcība. Cik briesmīgi būtu satvert vārdes mēli un to paraut? Vai vardei sāpētu? Un, ja varde nomirtu, vai es būtu pastrādā-

jis slepkavību? Es nekad nepamēģināju satvert Šērmana mēli, un diezin vai man vispār tas būtu izdevies, taču es par to domāju. Un tādēļ sāku uzskatīt, ka es Šērmanam nebiju nekāds labais draugs.

Petra man pastāsta par savu kaķi Laionelu, kuram tāds vārds iedots par godu kaķim, kas viņai bija bērnībā un arī tika saukts par Laionelu. Es saku viņai, ka tas ir jocīgi, tomēr īsti neesmu pārliecināts, vai tā patiešām ir. Viņa parāda man fotoattēlus. Laionels ir melnbalts, un puse kaķa sejas ir balta, bet otra – melna. Dzīvnieks izskatās pārāk stīvi oficiāls, lai šķistu mīlīgs.

Viņa turpina runāt un pievēršas savam darbam. Petra virza tirgū jaunus produktus un firmas un apgalvo, ka tas ir ārkārtīgi vienkārši un arī ļoti sarežģīti vienlaikus. Sākumā sarežģīti, jo ir grūti panākt, lai cilvēki atcerētos jauno zīmolu, bet, tiklīdz to atceras aizvien vairāk ļaužu, viss kļūst vienkārši.

– Pienāk brīdis, kad īsti vairs nav svarīgi, ko tieši mēs pārdodam. Zīmols kļūst svarīgāks par pašu preci. – Viņa norāda uz manu telefonu un vaicā, vai es iegādājos to firmas nosaukuma dēļ vai tāpēc, ka man tas vienkārši patika.

ABĒJĀDI?

Viņa pasmaida. – Vai redzi? Tu nemaz īsti nezini.

LAIKAM JAU NE.

– Un ar ko nodarbojies tu?

ES ESMU GRĀMATVEDIS.

Viņa pamāj ar galvu. Tā nūdien nav pati aizraujošākā profesija pasaulē. Gluži pretēji. Un tomēr tā ir stabila un cienījama. Kurlam puisim piemērota. Skaitļi nerunā ar skaļiem vārdiem.

Pienāk bārmenis. Rūpīgi ģērbies, tirs, koledžas vecuma jauneklis. Petra uzņemas pasūtīšanu, jo es taču esmu nedzirdīgs. Sievietes allaž iedomājas, ka par mani noteikti ir jāparūpējas. Viņām patīk kaut ko izdarīt manā labā, jo viņām liekas, ka es esmu vārgs.

Petra pasūta mums katram vēl pa dzērienam un jaunu trauku ar uzkodām. Viņa smaida, kā lepodamās pati ar sevi. Man par to nāk smiekli. Es pasmejos. Iekšēji, tomēr pasmejos.

Viņa paliecas man tuvāk un uzliek plaukstu manai rokai. Ļauj tai uzkavēties tur. Viņa ir aizmirsusi, ka es nebūt neesmu viņas ideālais vīrietis, un mūsu attiecību virzība tagad jau ir kļuvusi paredzama. Jau pavisam drīz mēs dosimies uz viņas mājām. Lēmuma pieņemšana ir vieglāka, nekā tai vajadzētu būt, taču ne jau tāpēc, ka man viņa liktos īpaši pievilcīga. Tā vienkārši ir izvēle. Viņa dāvā man šo izvēli, un šajā mirklī es esmu vīrietis, kurš saka "jā".

Petra dzīvo pilsētas centrā netālu no bāra, visapkārt ir daudz lielu zīmolu reklāmu. Viņas mājoklis nav tik kārtīgs, kā biju iedomājies. Visur valda juceklis. Apkārt mētājas pāpīri, drēbes, trauki. Es iedomājos, ka viņa itin bieži mēdz pazaudēt dzīvokļa atslēgas.

– Tepat kaut kur ir arī Laionels. Droši vien paslēpies.

Es pat nemēģinu meklēt šo kaķi, kurš izskatās tik stīvi samākslots.

Petra šaudās apkārt – vienā vietā nomet somiņu, kādā citā noauj kurpes. Uzrodas divas glāzes ar sarkanvīnu, un viņa vada mani uz guļamistabu. Viņa pagriežas, paraugās man sejā un pasmaida. Petra tagad izskatās daudz pievilcīgāka, liekas, pat viņas plānie mati ir sākuši mirdzēt. Jā, alkohols mēdz darīt brīnumus, taču šajā gadījumā palīdz arī tas, ka

viņa šķiet laimīga. Un man rodas sajūta, ka tik laimīga Petra nav bijusi jau ilgu laiku. Man īsti nav skaidrs, kāpēc. Viņa ir gana pievilcīga.

Viņa piekļaujas man, Petras augums ir silts, viņš uzlīst viņai uz krūtīm. Viņa izņem glāzi man no rokām un noliek to.

Es pabeidzu dzert vīnu jau krietni vēlāk, kad mūs ieskauj pilnīga tumsa un vienīgais gaismas avots ir mana mobilā telefona ekrāns. Mēs rakstām viens otram ziņas un uzjautrināmies paši par sevi un faktu, ka vispār jau nemaz neesam pazīstami.

Es vaicāju:

MĪLĀKĀ KRĀSA?

LAIMA ZAĻA.

SALDĒJUMS?

KOŠĻĀJAMĀS GUMIJAS.

KOŠĻĀJAMĀS GUMIJAS SALDĒJUMS? ZILS?

JĀ.

KURŠ TO SAKA?

UN TAVS IECIENĪTĀKAIS?

FRANČU VANIĻAS. KAS TEV GARŠO UZ PICAS?

ŠĶIŅĶIS.

ESAM TO NOSKAIDROJUŠI.

PATIEŠĀM?

PAGAIDI, VAI TAD MĒS VĒL AIZVIEN RUNĀJAM PAR PICU?

Mēs vairs nerunājam par picu. Pēc tam viņa aizmieg. Es domāju par došanos projām, tad par to, ka varētu palikt, un galu galā aizsnaužos arī es.

Kad pamostos, vēl aizvien ir tumšs. Es izslīdu no gultas, nepamodinājis Petru. Viņa guļ uz vēdera, vienu kāju pastie-

pusi sāņus, mati izkļīduši pa spilvenu. Nespēju izlemt, vai viņa man patiešām patīk vai tomēr ne, tāpēc vairs nemaz necenšos. Man tas nav jādara.

Uz naktsгалdiņa ir viņas auskari. Tie ir darināti no krāsaina stikla – kā dažādu zilo toņu virpulis. Tie līdzinās Petras acīm. Es saģērbjos un ieslidinu viņas auskarus sev kabatā. Paņemu tos, lai man būtu atgādinājums nekad vairs tā nerīkoties. Es gandrīz noticu, ka tas palīdzēs.

Es dodos uz durvīm, neparaudzījies atpakaļ.

– Vai tu patiešām esi kurls?

Viņa to saka skaļi, vēršoties pie manas muguras.

Es dzirdu šo jautājumu, jo neesmu kurls.

Es eju uz priekšu.

Izliekos, ka viņas vārdus neesmu dzirdējis, dodos tieši uz durvīm, aizveru tās aiz sevis, turpinu iet, kamēr tieku ārā no mājas, eju pa kvartālu, pagriežos ap stūri. Tikai tad apstājos un ieprātojos, kā gan viņa ir uzminējusi. Es noteikti esmu pieļāvis kādu kļūdu.